

Werkstuk Geschiedenis De Berlijnse muur

Werkstuk door een scholier

1236 woorden

19 augustus 2000

★ 6,3

826 keer beoordeeld

Vak

Geschiedenis

De Berlijnse muur

Inleiding

Wij houden ons werkstuk over de Berlijnse muur omdat het ons wel een interessant onderwerp leek om wat meer over te weten te komen.

De Berlijnse muur bestaat niet meer voor waar die voor gebouwd is. Nu is het meer om toeristen te vermaken. Vroeger werd hij gebruikt om Duitsland in tweeën te delen, Oost- en West-Duitsland.

Op 9 november 1989 werd de wereld verrast met de mededeling dat de zwaarbewaakte doorgangsporten in de muur van Berlijn werd opengesteld voor de Duitse bevolking.

We hebben het in ons werkstuk over het ontstaan van de muur, de val van de muur en welke ontwikkelingen zich de afgelopen paar jaar rond de muur hebben afgespeeld.

Het ontstaan van de muur

Berlijn is ontstaan uit twee stadjes. Het ene is Kölln, op het Spree-eiland, en het andere was Berlijn ten noorden van het eiland op de rechtoever gelegen.

In 1432 kwamen beide stadjes onder één bestuur.

De stad kreeg vorsten die ervoor zorgde dat Berlijn zich snel ontwikkelde.

In de 19e eeuw Groeide Berlijn uit tot een miljoenenstad. In 1900 had het 1889000 inwoners. Berlijn werd een moderne metropool.

Op 30 januari 1933 werd Adolf Hitler benoemd tot rijkskanselier. Het was Hitlers persoonlijke ambitie om van Berlijn de mooiste stad ter wereld te maken.

In de Tweede Wereld oorlog werd de stad voor een groot deel aan puin gelegd.

Al voor het einde van de Tweede Wereldoorlog hadden de geallieerden besloten Duitsland op te delen in bezettingszones. Berlijn lag in de Russische zone en zou dus door de Russen bezet en bestuurd worden. De Westerse geallieerden wisten een echter een deel van Berlijn onder hun bestuur te brengen, in ruil voor de deelstaat Thüringen. Van de twintig Berlijnse stadsdistricten kwamen er acht onder Russisch bestuur, terwijl de overige twaalf samen het door de Westerse geallieerden bestuurde West-Berlijn vormden.

West-Berlijn kreeg financiële hulp van de geallieerden, maar Oost-Berlijn kreeg geen hulp van de Sovjet-Unie. Zo kon West-Berlijn een goede economie opbouwen, en met Oost-Berlijn ging het steeds slechter. In Oost-Berlijn heerste er voedselschaarste en er was werkloosheid, terwijl men in West-Berlijn genoeg voedsel en luxe had.

Het gevolg was dat veel mensen die in Oost-Berlijn woonden naar West-Berlijn vluchtten. Het waren zoveel mensen dat de DDR terugliep van 18,4 miljoen inwoners in 1950, naar 17,2 miljoen inwoners in 1960.

Vooral hooggeschoolden vertrokken naar West-Berlijn, om daar een betere baan te vinden. Zo bleven er in Oost-Berlijn alleen nog de laaggeschoolden over.

De bouw

Om dit alles tegen te houden vroeg het Oost-Duitse bestuur in het voorjaar van 1961 toestemming aan Moskou om de massale vluchtelingenstroom te stoppen door middel van een barricade. Chroesjtsjov, de toenmalige leider van de Sovjet-Unie, rekende erop dat de Verenigde Staten geen kernoorlog zouden willen riskeren om dit tegen te gaan

Met de bouw van de barricade werd in de vroege ochtend van 13 augustus 1961 begonnen. Deze barricade werd langzaam uitgebouwd tot een reusachtige muur:

Berlijnse Muur. Op de grenzen stonden T34-tanks.

Hij was 45 kilometer lang en liep door Berlijn heen. Er werden op zeven plaatsen doorgangsposten opengelaten. De muur werd door de Oost-Duitse grenspolitie zwaar bewaakt. De strenge bewakers maakten van elke beweging een foto, soms zelfs van elkaar. De muur was ook voorzien van prikkeldraad. De West-Berlijnse kant was vanaf de Oost-Berlijnse kant nauwelijks te benaderen, door de aanleg van mijnenvelden.

Oversteken

De uittocht van Oost-Duitsers had zulke vormen aangenomen, dat dit de enige manier voor de DDR was om haar burgers binnen de grenzen te houden. Tot die datum was er vrij personenverkeer tussen beide delen van de stad Berlijn. Tienduizenden Oost-Berlijners werkten zelfs in het westelijke deel en omgekeerd werkten ook duizenden West-Berlijners in het Oosten. Maar op die ene datum in het jaar 1961 ging de deur tussen beide stadshelften op slot. Tweeënehalf jaar bleef de muur potdicht, daarna ging hij langzamerhand op een kier open voor bezoekers uit het westen. Maar in de eerste paar jaren van zijn bestaan was de muur nog lang niet perfect. Er zaten nog veel gaten en zwakke plekken, die snel door vindingrijke Oost-Berlijners werden gevonden. Er werden in de loop der jaren vaak spectaculaire pogingen gedaan om over de muur te klimmen, waarbij naar schatting 76 mensen werden doodgeschoten door grenswachters.

Mensen verzonnen allerlei mogelijkheden om erdoor te komen. Bijvoorbeeld kisten onder auto's en onzichtbare verberguimtes in auto's. Zo reed er bijvoorbeeld een Oost-Berlijner met een shovel dwars door de muur heen, en ook werden er tunnels onder de muur doorgegraven.

Toen de muur steeds afschrikwekkender werd, konden sommige mensen het gevoel opgesloten te zijn moeilijk verdragen en kregen last van een syndroom dat "mauersyndroom", muurziekte, werd genoemd. Mensen die legaal over wilden steken naar het andere deel, werden aan een grondige inspectie

onderworpen, door bijvoorbeeld spiegels te gebruiken om onder auto's te kijken en dergelijke.

Door de jaren heen werd de muur het symbool van de Koude Oorlog en de Duitse verdeeldheid.

De val van de muur

Terwijl de DDR nog communistisch was, waren Polen en Hongarije bezig om voorgoed af te rekenen met het communisme en de Sovjetunie kende ook hervormingen.

Veel (jonge) oost Duitsers wouden wegvluchten via allerlei wegen want niemand verwachtte dat de DDR ooit van het communisme af te komen.

West-Duitsland wilde Oost-Duitsland er bovenop helpen. Hiervoor had de toenmalige West-Duitse bondskanselier Helmut Kohl een tienpuntenplan bedacht. In december 1989 sprak hij voor het eerst openlijk over de hereniging van de beide Duitslanden.

De bondsrepubliek zou Oost-Duitsland hierbij financieel steunen met de voorwaarde dat er vrije verkiezingen en economische hervormingen kwamen.

Met behulp van president Bush kon Kohl de verschillende partijen voor hem winnen.

De West-Europese landen waren hier niet tevreden over, want ze waren bang dat Duitsland weer te rijk en te machtig werd. Met name Frankrijk en Engeland waren bang voor hereniging. Ze waren bang voor een herhaling van de verschrikkelijke geschiedenis (n.l. de 2e Wereld Oorlog). Maar aangezien heel Oost-Duitsland zat te schreeuwen om hereniging konden ze moeilijk hun bezwaren openbaar maken. Bush en Kohl stelden iedereen gerust door lid te blijven van de NAVO en de Europese Gemeenschap. De mening van de Sovjet-Unie was ook heel belangrijk voor het samenvoegen van Duitsland, omdat zij de hereniging zouden kunnen zien als een militaire bedreiging

Gorbatsjov had in 1990 gezegd dat hij het er niet mee eens was dat Oost-Duitsland lid werd van de NAVO. Kohl wilde dus wel dat Oost-Duitsland lid werd en Kohl gaf Gorbatsjov een hoop geld om hem van mening te veranderen.

In het voorjaar van 1990 vinden dan ook de eerste vrije verkiezingen in de DDR plaats. De weg naar een verenigd Duitsland ligt dan ook vrij op dat moment. Die verkiezingen worden gewonnen door een combinatie van partijen waarvan de CDU met als leider Helmut Kohl de grootste partij was. Zo werd heel Duitsland democratisch.

De muur nu

Je zou kunnen zeggen dat de muur op politiek gebied helemaal verdwenen is maar op sociaal gebied bestaat hij nog wel. Dit komt doordat de mensen uit oost en west Duitsland elkaar nog niet zo goed weten te waarderen.

Tegenwoordig is wordt de muur niet meer gebruikt voor de bedoelingen waar die om gebouwd is maar hij staat nog wel. De muur is meer een toeristische attractie geworden. Er worden regelmatig feesten gehouden om te vieren dat de twee Duitslanden herenigd zijn.